

Tyto obě podstatné vady způsobují, že celý postup řízení jeví se podstatně vadným a musilo býti proto nař. rozhodnutí zrušeno.

Útraty nepřisouzeny vzhledem k ustanovení § 40 zák. o ss.

Č. 1449.

Manipulační poplatky: Podmínky nároku na vrácení poplatku z dovozního povolení.

(Nález ze dne 26. června 1922 č. 7714/21.)

P rejudikatura: srovn. Boh. č. 1054, 1297 adm.

V ě c: Firma F. a P. v K. V. proti úřadu pro zahraniční obchod stran vrácení manipulačního poplatku.

V ýrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Stěžující si firmě bylo v prosinci 1919 uděleno trojí hromadné povolení k vývozu porcelánu. Podle stvrzenky z 29. listopadu 1919, připojené v opisu k stížnosti zaplatila firma jako »½% poplatek ze žádosti za vývoz zboží« K 14.454.—

Jak se uvádí v stížnosti, použila firma oněch povolení do konce r. 1919 jen potud, že ze zboží skutečně vyvezeného bylo by zaplatiti poplatek asi 5000 K.

Počátkem roku 1920 expositura dovozní a vývozní komise v K. V. ona hromadná vývozní povolení odvolala, ježto zatím vydán byl výnos ustanovující, že od 1. ledna 1920 nesmějí spediterům býti vydávána hromadná vývozní povolení a udělená mají býti vzata zpět. Když pak se firma domáhala vrácení části poplatků přiměřené nepoužitým resp. odvolaným vývozním povolením, byla tato žádost výnosem komise pro zahraniční obchod ze 16. června 1920 č. — zamítnuta s odůvodněním, že povolení odňata byla pravoplatně, poněvadž zasílatelská firma není oprávněna samostatně obchodovati. Když pak firma podáním z — a — znovu naléhala na vrácení oněch poplatků, úřad pro zahraniční obchod nař. výnosem z — »rozklad« zamítl z důvodu, že zasílatelská firma není oprávněna k samostatným obchodům.

Nový rozklad týž úřad vyřídil rovněž zamítavě výnosem z —, rovněž naříkaným, opakuje důvod výnosu předešlého a odkazuje na něj.

O námitkách stížnosti uvážil nss toto:

Pokud st-lka uvádí, že suma jí zaplacená při udělení vývozních povolení byla jen kaucí, nemohl nss na toto tvrzení vzíti zřetel již z toho důvodu, že tuto okolnost st-lka v podáních z — a z —, jež byla podkladem výnosu z —, k platnosti nepřivedla a žal. úřad tudíž neměl podnětu, aby správnost onoho tvrzení po stránce skutkové zkoumal a aby právní význam tvrzené okolnosti posuzoval. Jest tedy námitka na tvrzení onom založená po rozumu jednak § 6, jednak § 5 zák. o ss nepřípustna.

Rovněž okolnost, že st-lka jest oprávněna k samostatnému provádění obchodů ve vlastním jméně na cizí účet, nebyla v oněch podáních uváděna, ač firmě byl již dříve, výměrem komise pro zahraniční obchod z —, nedostatek oprávnění k samostatným obchodům označen jako důvod pro

odepření žádaného vrácení poplatků. Ani k tomuto tvrzení stížností nemohl tedy nss, přezkoumávaje nař. výnos, přihlížeti.

Zbývá tedy jen zabývatí se námitkami stížnosti, pokud dovozují nárok stěžující si firmy na vrácení částí zaplacených poplatků jednak z toho, že firma udělených vývozních povolení zcela nevyužila, jednak že jí tato povolení byla později odňata. Těchto momentů dovolávala se st-čka již ve svých podáních z října a listopadu 1921.

Nss uvažoval o námitkách naposled uvedené takto:

Právo komise pro zahraniční obchod stanoviti a vybírati poplatky z dovozních povolení zakládalo se na nařízení vládním z 28. listopadu 1919 č. 645 sb. z. a n. (§§ 4 a 9). Toto nařízení, za jehož platnosti bylo stěžující si firmě povolení vývozní i uděleno i odňato, neobsahuje nijakého ustanovení o tom, že straně za určitých okolností a za kterých přísluší právní nárok požadovati vrácení poplatků zaplacených.

Z povahy poplatků, které se vybírají z udělených povolení vývozních a označeny jsou jako poplatky manipulační, dlužno však vyvoditi, že okolnost, zda strana uděleného povolení skutečně použila čili nic, jest pro povinnost ony poplatky nésti, o sobě zcela nerozhodna, že tedy nevyužití povolení nějaký nárok na vrácení poplatků nezakládá. Důsledně nebylo by možno uznati nárok takový ani tehdy, jestliže udělené povolení bylo straně odňato z příčin, které se později udály v ní samé, nebo na základě výhrady ať výslovně do povolení pojaté nebo z okolností vyplývající, že povolení může býti případně odvoláno. Naproti tomu však přičilo by se požadavkům právní jistoty, kdyby vrácení poplatků bylo odpíráno i tehdy, když povolení bez výhrady udělené odňato bylo úřadem z příčin, jež nejsou v nijaké souvislosti s jednáním neb opomenutím nebo s individuálními poměry strany, již se povolení odnímá, nýbrž z příčin čistě objektivních, zejména stalo-li se jediné z důvodu, že pro udělení povolení byly stanoveny nové zásady. V daném případě však není ze spisů ani znění uděleného povolení patrné, ani se úřad nedovolává toho, že povolení bylo již původně uděleno s výhradou odvolání, rovněž není zjevno, zdali úřad odůvodňuje odepření vrácení poplatků tím, »že zasílatelská firma není oprávněna k samostatným obchodům«, opíral se o nějakou nově stanovenou normu, nebo měl snad na zřeteli, že stěžující si firma povolení neprávem si vymohla, nebo ho z příčin v jejích právních poměrech tkvících využití nemůže.

Za tohoto stavu věci není ani skutkový základ ani právní názor, z něhož žal. úřad při svém rozhodování vycházel, patrný, čímž byla straně stížena obrana a nss-u stalo se nemožným nař. rozhodnutí přezkoumati po stránce skutkové i právní, i musilo proto rozhodnutí to býti zrušeno podle § 6 zák. o ss.

Č. 1450.

Živnostenské právo: I. * Nezakládá podstatnou vadu řízení, když živnostenský úřad třetí stolice opře existenci vylučovacího důvodu podle § 5 živ. ř. o odsouzení pro jiné trestní činy než úřady stolice I. a II. — **II. *** Odsouzení pro některý z trestních činů uvedených v § 5 živn. ř. může v souvislosti s osobou opovídatelce a povahou dotčené živnosti tvořiti vylučovací důvod i tehdy, když soud v příslušném rozsudku neuznal